

ZIUA 8. Luni, 24 iulie

Am început dimineața cu glume despre cum stâlcim toți cuvintele. Jeanette e canadiancă și singura care are engleză ca limba natală, deci își permite să ne analizeze. Dar a fost fain să râdem de cum spune Rebin „pulăr bir” la ursul polar, cum eu am poreclit (fără să vreau) pescărușul „Chitiuachi” și cum altul spune „aisbir” la iceberg.

Am mai realizat că niciunul dintre colegii de expediție nu (mai) fumează și m-am bucurat. Pentru ei, pentru mine, pentru toți. Am reușit să nu poluăm aerul arctic, să nu ne afumăm între noi și să ne prelungim viața măcar un strop, cât să ne mai rămână puțin timp și sănătate pentru mai multe amintiri din astea.

Chiar și fără tutun în viața mea, mă simt obosit. Dacă acum vreo două zile spuneam că aș mai fi stat o viață aici, ei bine...mi-e dor de canapeaua mea și de o zi de Netflix. Mi-e dor să adorm fără aparatul foto lângă mine și mâna întinsă aproape automat spre el (că niciodată nu se știe). Deși condițiile de aici sunt mai bune decât aș fi crezut, ceva mă face să mă simt ca-n armata de care am fugit toată tinerețea. Și pentru care am repetat facultatea intenționat, doar să nu mă ia și pe mine.

Dar programul nostru nu ține cont de epuizare (și bine face!). Azi am petrecut mai bine de 5 ore în zodiac. Ne-am dus cât de aproape am putut de un ghețar și am ascultat sunetul naturii. Bucățelele de gheață plutitoare cântau pe ritmul valurilor făcute de barcă, acompaniate de glasurile pescărușilor. A fost ziua în care toți am reușit să vorbim cât mai puțin și am stat concentrați la fiecare pocnet al gheții. Nu știu dacă țineți minte, dar în copilărie era ciocolata aia pocnitoare, care-ți exploda pe cerul gurii de parcă aveai o duzină de petarde. Imaginați-vă sunetul ăla pus lângă un susur de izvor. A fost incredibil! La întoarcerea de la ghețar, ne-am „abătut” spre locul unde ar fi trebuit să fie casa focilor. Și am avut norocul să le găsim chiar acolo, fiecare cocoțată pe câte o piatră și camuflată cu ea. Stăteau în toate pozițiile - pe spate, pe burtă, într-o dungă...și se uitau la noi cu ochii lor imenși, ca ai unui cățeluș plouat. Mă tot gândesc dacă viața le chinuie cu forma asta ciudată a lor, cu mâini mai scurte decât ale lui T-Rex. Dar măcar în apă presupun că o duc bine. Pe pietre, zici că-s scoase din desene animate. Arată ca niște sirene care-și țin codița în sus și se aplaudă singure când le iese figura. A fost terapie curată să le observ!

La prânz am gustat din supa chinezilor (care, judecând după cât găsesc, pare că-s mai odihniți ca mine). Era o supă clară, prin care se vedea doar o bucățică de pește. Nu avea niciun gust, doar puțină aromă de ghimbir. Am zâmbit din politețe și am trecut la cartofii-minune cu carnea de porc, pregătite de chef-ul nostru talentat.

Apoi am văzut o balenă care nu a vrut să ni se arate prea mult. Doar codița o mai scotea timid din apă, ca pe urmă să dispară în zare pentru câteva minute. Aproape că te plictiseai să aștepți, iar într-un final să vezi din nou codița în depărtare. Am plecat și eu cu coada între picioare, fiindcă tare mult îmi doream să fotografiez balene. Se pare că a fost o Minke Whale, cea mai mică dintre balene mari. Nu știam de ea până acum, dar numele ei mi-a rămas în cap, fiindcă îmi vine mereu să-i zic „Milky way”.

Seara ne-am îndreptat spre colonia de pufini, pe care am preferat să-i observ mai mult cu ochiul liber decât prin obiectiv. Nu vreau să mă laud, dar greu o să mai găsesc locuri ca în Islanda, Scoția sau Feroe, unde poți sta pe o insulă plină de pufini, iar ei să se apropie atât

de mult de tine, încât să nu mai focalizeze aparatul. Ori aici ei făceau ture de la stâncă în mare și înapoi, iar noi stăteam pe nava-mamă și-i urmăream de la distanță.

Într-o pauză de fotografiat, mi-am dat seama că nu am explorat toată barca și am plecat în inspecție la subsol, să văd cum arată și restul camerelor. Mă așteptam la orice, dar nu să găsesc un pian pe hol! Nu m-am putut abține și l-am testat puțin. L-am certat că e dezacordat, când de fapt eu nu îmi mai aminteam bine notele. După mai multe încercări chinuite, am reușit un refren cât de cât decent pentru „Right here waiting for you”. V-am zis că de mult visam să fiu artist? Doar că nu mi-a reușit în muzică, așa că fac eforturi cu fotografia.

Când credeam că s-a terminat ziua, aflăm că ne urcăm iarăși în zodiac și mergem în căutarea vulpilor polare. Cred că pe la 22:00 ne-am imbarcat, ora la care nu vedeam altceva decât un pui (de somn). Ca de fiecare dată, peisajul m-a surprins, iar lumina s-a dat în spectacol. Se simte apropierea toamnei, pentru că soarele e mult mai galben decât acum 10 zile. Începe să apună cu o viteză lentă, dar sigură. Atât de sigură, încât la un moment dat dispare de tot și stă ascuns pentru mai bine de 4 luni. Tare curios sunt cum e viața atunci, în noaptea polară, fără vreo urmă de vitamina D.

Revenind la vulpile polare, am reușit să vedem 3, toate sus pe stâncă - acolo unde păsările se odihnesc, se înmulțesc și au grijă de pui. Iar ele, hoarele, se furișează la cuiburi și mănâncă ouă sau puiuți speriați și pricăjiți...

Am ajuns înapoi pe Origo la miezul nopții și cred că a fost cea mai plină zi din întreaga expediție. Mă schimbam de costum, gata să intru la duș, cu gândul că mă culc flămând. Doar am mâncat bine la cină, nu înțeleg de unde foamea (cred că am ars calorii cu ochii după toate minunile de aici). Deodată aud o voce strigând „pizza, we have pizza!”. Era Hege, care ne anunța că bucătarul nostru nu a stat degeaba și ne-a pregătit cea mai bine venită surpriză. Ce ți-e și cu puterea gândului! (Hihi)

M-am băgat la somn fericit, împlinit, obosit și sătul.

Rares Bestia
PHOTOGRAPHY

Rare's Bestia
PHOTOGRAPHY

